

GIÁM MỤC NÊU GƯƠNG BÁC ÁI PHỤC VỤ

Năm 454, Đức Cha Deogratias được chỉ định làm giám mục Carthage ở Bắc Phi. Đây là thời gian cực kỳ khó khăn của Giáo Hội Kitô tiên khởi tại Bắc Phi. Lúc ấy, Bắc Phi sống dưới ách thống trị của đế quốc La Mã. Tại Carthage cũng y như tại La Mã, Giáo Hội Công giáo bị bách hại dữ dội.

Ngoài sự kiện Bắc Phi bị đô hộ còn thêm sự kiện Bắc Phi đang sống dưới sự cai trị của vua Genséric (428-477), một ông vua chuyên phá hoại các công trình mỹ thuật.

Khi vị Giám Mục tiền nhiệm của Đức Cha Deogratias là Đức Cha Quodvultdeus qua đời, vua Genséric nhất định cản ngăn không cho bất cứ vị Giám Mục Công Giáo nào về cai quản Giáo Hội tại Carthage.

Carthage bị vắng bóng chủ chăn một thời gian rất lâu. Mãi đến năm 454, hoàng đế Valentiniano III của đế quốc La Mã

mới thuyết phục được vua Genséric chấp thuận cho Đức Cha Deogratias về nhậm chức tại giáo phận Carthage. Nhưng dưới sức tàn phá bách hại của vua Genséric, Đức Cha Deogratias chỉ cai quản giáo phận vồn vẹn trong vòng 3 năm.

Tuy nhiên, trong 3 năm này Đức Cha Deogratias làm được vô số việc lành bác ái. Sử liệu cuộc đời Đức Cha ghi rằng: "Nếu muốn chép lại tất cả những điều Chúa làm qua các hoạt động của Đức Cha Deogratias, hẳn sẽ thiếu ngôn từ để diễn tả cho hết".

Về phần vua Genséric, để trả thù cả hoàng đế Valentiniano III lẫn Đức Cha Deogratias, nhà vua liền đánh chiếm và tàn phá thành La Mã ngày 2-6-455. Lúc ấy hoàng đế đã qua đời, nên vua Genséric bắt hoàng hậu Eudoxia cùng hai ái nữ Eudocia và Placidia làm tù binh. Cùng với hoàng gia, nhà vua bắt thêm vô số gia đình La Mã khác làm tù binh và đưa tất cả về Châu Phi.

Khi đoàn tù binh cập bến lục địa Châu Phi, họ liền bị phân chia: nam khỏi nữ, vợ khỏi chồng và con cái khỏi cha mẹ. Không sao kể xiết nỗi đau khổ của đoàn tù binh. Thấy thế, Đức Cha Deogratias ra tay hoạt động.

Đức Cha bán tất cả đồ thánh phụng vụ bằng bạc và bằng vàng, lấy tiền trả cho các chủ, để chuộc cho các tù binh được sống theo từng gia đình toàn vẹn, gồm cha mẹ và con cái. Vì không đủ chỗ dung nạp các tù binh, Đức Cha dọn hai đền thờ lớn nhất ở Carthage là Faustus và Novarum làm nơi tạm trú cho các tù nhân.

Vì có nhiều tù nhân bị say sẩm rồi ngã bệnh sau cuộc hải hành dài dằng, Đức Cha Deogratias cho mời các y sĩ đến chăm sóc họ. Ngoài ra, mỗi ngày, Đức Cha đích thân trông coi việc phân chia phần ăn tùy

theo nhu cầu của từng người. Đức Cha âu yếm chăm sóc họ như mẹ chăm sóc đàn con đau yếu và gặp hoạn nạn.

Sẵn sóc ban ngày chưa đủ Đức Cha còn bỏ giờ thăm viếng các tù nhân ban đêm, xem có ai cần giúp đỡ gì không. Đức Cha hoàn toàn xả thân trong việc xoa dịu đau khổ của các tù nhân, không quản ngại tiền bạc, thời giờ và sức khỏe.

Những người lạc giáo arius ghen tức trước hoạt động bác ái của Đức Cha Deogratias. Nhiều lần họ âm mưu tìm cách giết chết Đức Cha. Nhưng âm mưu không thành. Có lẽ THIÊN CHÚA không muốn Đức Cha rơi vào tay bọn lạc giáo, nên sớm gọi Đức Cha về với Ngài vào năm 457.

Cái chết bất ngờ của Đức Cha Deogratias khiến mọi người thương tiếc. Đặc biệt các tù nhân tại Carthage. Họ đau đớn khóc lóc vì thương nhớ Đức Cha và vì sợ rằng rồi đây không người bệnh vực chở che, họ lại rơi vào tay các chủ nhân hung hăng dữ tợn!

Trước tâm tình thương tiếc quá lớn của dân chúng, người ta e sợ có người sẽ lén chặt các phần thân thể của Đức Cha Deogratias để giữ làm thánh tích kính nhớ. Do đó, theo một lời khuyên cẩn trọng, đám táng của Đức Cha được tổ chức hết sức cẩn mật, có rất ít người biết và tham dự.

... "Hãy lắng nghe kẻ nghèo và nhã nhặn chào lại họ. Hãy giải thoát người bị áp bức khỏi tay phường áp bức, đừng hèn nhát khi con phải xét xử. Đối với trẻ mồ côi, con hãy xử như một người cha, và với mẹ của chúng, hãy cư xử như một người chồng. Được vậy, con sẽ nên như người con của Đấng Tối Cao, và Người sẽ thương con hơn cả mẹ của con nữa" (Sách Huấn Ca 4,8-10).

(Mgr. Victor Saxer, "SAINTS ANCIENS D'AFRIQUE DU NORD", T.P. Vaticana 1979, trang 187-189)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt